

Nr 25

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner om ökad information till allmänheten i skattefrågor.

(2:a avd.)

Yrkanden

1) de likalydande motionerna I: 777 av herr *Nils-Eric Gustafsson* och II: 912 av herr *Josefson* i Arrie m. fl. vari hemställdts

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning i syfte att genom bl. a. radio och TV förbättra informationen om skattelagar och deklaration samt

2) motionen II: 178 av herr *Wiklund* i Stockholm i vilken hemställdts

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t — med hänvisning till allmänhetens behov av bättre upplysningservice i samhällets egen regi i skattefrågor — begär att motionen överlämnas till riksskatteverksskommittén.

Frågans tidigare behandling m. m.

Enligt 7 och 10 §§ taxeringsförordningen (1956: 623) åligger det taxeringsnämndsordföranden, eller i det fall taxeringsnämnden åtnjuter biträde av taxeringsassistent, denne att lämna deklara-tions- eller uppgiftsskyldig de upplysningar som finns erforderliga för fullgörandet av deklara-tions- eller uppgiftsskyldigheten.

Frågan om en statlig upplysnings-service i deklara-tionsfrågor var föremål för en interpellation i riksdagen senast år 1965. Herr Wiklund i Stockholm hade frågat chefen för finansdepartementet om denne var villig att medverka till att taxeringsmyndigheterna under lämplig tidsperiod före avgivandet av 1966 års självdeklara-tioner i lämplig form anordnade en särskild upplysnings-service för allmänheten. Departementschefen fann tanken på en särskild upplysnings-verksamhet i deklara-tionsfrågor från det allmännas sida värd all uppmärksamhet. En mängd svårigheter av olika slag uppstod emellertid om man ville realisera tanken. Till de tekniska svårigheterna hörde enligt departementschefen att personaltillgången inom taxeringsorganisationen inte räckte för att man skulle kunna friställa vissa tjänstemän under så lång tid som erfordrades för informationsarbete. Trots att organisationen ökats under senare år var den fortfarande underdimensionerad bl. a. beroende på att många tjänster var vakanta. Departements-

1 — Bihang till riksdagens protokoll 1970. 7 saml. Nr 25

chefen påpekade att besvärliga jävsfrågor kunde uppkomma om man för uppgiften engagerade den personal som var sysselsatt med taxeringsarbetet. Departementschefen framhöll avslutningsvis att taxeringsmyndigheterna så långt möjligt besvarade förfrågningar från allmänheten i deklara-tions- och taxeringsfrågor. För vissa befattningshavare i taxeringsnämnd föreskrevs direkt skyldighet i detta hänseende i 7 och 10 §§ taxeringsförordningen. En omfattande upplysningsverksamhet bedrevs också i pressen, av banker och sparbanker m. fl. institutioner.

Samma år hade bevillningsutskottet (BeU 1965:39) att ta ställning till motionsvis framställda utredningsyrkanden syftande till att genom upplysning eller annorledes underlätta de skattskyldigas fullgörande av deklara-tions- och uppgiftsskyldigheten. Utskottet framhöll att man på allt sätt borde underlätta deklara-tionsarbetet för de skattskyldiga. Ett gott taxeringsresultat förutsatte insikter i deklara-tionsförfarandet och åtminstone elemen-tära kunskaper i skattelagstiftningen hos deklara-nterna. Detta i sin tur förutsatte såväl att generell upplysningsverksamhet ägde rum som att de skattskyldiga fick individuell vägledning i hithörande frågor. Beträffande den *generella* upplysningsverksamheten erinrade utskottet om de särskilda upp-lysningsbroschyrer som statsverket — i syfte att orientera de skattskyldiga om gällande skattebestämmelser — sedan gammalt kostnadsfritt tillhandahöll och som var avsedda att komplettera de i deklara-tionsblanketterna in-skrivna anvisningarna till ledning för fullgörandet av deklara-tionsskyldig-heten. Upplysningsverksamhet bedrevs också av olika taxeringsmyndig-heter, varjämte näringsorganisationer, tidningar, banker m. fl. stod till tjänst med lättfattlig skatteinformation. Även för den *individuella* upp-lysningsverksamheten var det enligt utskottets mening sört genom den skatt-skyldiges möjligheter att erhålla råd och upplysningar av personal på läns-styrelser och lokala skattemyndigheter m. m. samt genom möjligheten att er-hålla förhandsbesked från riksskattenämnden. Avslutningsvis uttalade ut-skottet att det — med det komplicerade skattesystem vi numera hade — var angeläget att alla möjligheter till vägledning i skattefrågor tillvaratogs i största möjliga utsträckning. Inte minst torde information via massmedia, särskilt genom radio och television, ha en avsevärd funktion att fylla.

Informationsfrågan berördes även av landskontorsutredningen i dess be-tänkande Skatteförvaltningen (SOU 1967:22). Utredningen anförde föl-jande (s. 203):

Vi har förut understrukit vikten av att man så långt möjligt ger allmän-heten *råd och upplysningar i skattefrågor*. Den *generella* upplysningsverk-samheten torde dock numera vara så omfattande, att ytterligare åtgärder härvidlag knappast är påkallade. Här må erinras om den upplysningsbro-schyr, som årligen kostnadsfritt tillhandahålles allmänheten genom riks-skattenämndens försorg, och om den rådgivning, som framför allt i dekla-

rationstider lämnas i olika former av banker, tidningar, näringsorganisationer m. fl.

Allmänhetens behov av *individuell* vägledning i skattefrågor har i viss mån tillgodosetts genom föreskriften i 7 § taxeringsförordningen att taxeringsnämndsordföranden skall lämna deklara-tions- eller uppgiftsskyldig de upplysningar, som erfordras för deklara-tions- eller uppgiftsskyldighetens fullgörande. Allmänheten behöver emellertid ofta informationer utöver vad taxeringsnämndsordföranden enligt denna föreskrift har att meddela. Inte sällan önskas också uppgifter av olika slag efter det att taxeringsnämnden slutat sitt arbete för året. Det är därför vanligt att de skattskyldiga vänder sig till befattningshavare vid länsstyrelsen eller lokal skattemyndighet med sina skatteproblem. Många torde dock av olika skäl draga sig för att hänvända sig till skattemyndigheterna med begäran om bistånd. En ändring härutinnan skulle enligt vår mening kunna komma till stånd om skatteverken och de lokala skattemyndigheterna ålades att tillhandagå allmänheten med råd och upplysningar och dessa upplysningskällor på lämpligt sätt gjordes allmänt bekanta. Härmed torde också en väg kunna öppnas till en mer förtroendefull kontakt mellan allmänheten och skattemyndigheterna.

Vi föreslår därför, att nämnda myndigheter skall vara skyldiga att ge allmänheten råd och upplysningar i skattefrågor. En självklar begränsning ligger givetvis i att endast ett mindre antal befattningshavare normalt kan avdelas för rådgivande verksamhet. En lika självfallen begränsning föranledes av att rådgivningen inte får meddelas på sådant sätt att rådet kan uppfattas som bindande för taxeringsnämnden. Föreligger tvekan om hur en fråga skall bedömas, torde rådgivningen böra få formen av en rekommenda-tion till vederbörande att framställa visst yrkande och av vägledning rörande den utredning som bör förebringas till stöd för yrkandet.

Biståndet kan av naturliga skäl inte heller utsträckas till att avse skyl-dighet för skattemyndigheterna att biträda allmänheten med att anföra taxeringsbesvär. Frågan om rättshjälp i sådana ärenden faller utom ramen för vårt uppdrag och tas därför inte upp till behandling av oss. Vi vill dock erinra om att frågan om kostnad för rättshjälp i den administrativa processen behandlats i besvärssakkunnigas förslag till lag om förvaltnings-förfarandet (SOU 1964: 27), vari förordats bestämmelser om rätt i vissa fall till kostnadsersättning av allmänna medel i förvaltningsärenden.

I många fall torde allmänhetens största problem vid anförandet av taxeringsbesvär vara av formell natur och bero på osäkerhet om hur besvär-inlagan skall vara uppställd och utformad. Dessa problem torde till stor del kunna lösas genom att särskilda blanketter för sådana besvär till-handahålls allmänheten genom skattemyndigheternas försorg. Med lämp-lig utformning av dylika blanketter torde man även kunna emotse bättre utredningar och mera klart preciserade yrkanden från de skattskyldigas sida.

På grundval av landskontorsutredningens betänkande har 1969 års höst-riksdag antagit det i prop. 1969: 127 framlagda principförslaget om inrät-tandet fr. o. m. den 1 januari 1971 av en förvaltningsmyndighet, riksskatte-verket, för den centrala ledningen av beskattnings-, uppbörds- och folkbok-föringsväsendet. Beslutet innebär inte någon omedelbar omorganisation av landskontoren vid länsstyrelserna eller av kontrollstyrelsens lokalförvalt-1* — *Bihang till riksdagens protokoll 1970. 7 saml. Nr 25*

ning. Riksskatteverket skall ersätta nuvarande riksskattenämnden, centrala folkbokförings- och uppborrdsnämnden samt kontrollstyrelsen. Riksskatteverket skall vidare överta de uppgifter som nu ankommer på kupongskattekontoret och allmänna ombudet hos den mellankommunala prövningsnämnden. I verket inordnas också sjömansskattekontoret som dock fortfarande avses vara placerat i Göteborg. Verkets styrelse skall bestå av verkschefen som ordförande och lekmannaledamöter.

Ärenden angående förhandsbesked, bindande förklaringar och vissa dispenser skall inom riksskatteverket avgöras av en särskild nämnd med i stort sett den sammansättning som den nuvarande riksskattenämnden har. Kupongskattenämnden, sjömansskattenämnden och energiskattenämnden knyts organisatoriskt till riksskatteverket.

I september 1969 tillkallade chefen för finansdepartementet en organisationskommitté med uppdrag att framlägga förslag om riksskatteverkets organisation och i övrigt förbereda omorganisationen av den centrala skatteförvaltningen. Kommittén, som antog benämningen riksskatteverkskommittén, avgav i februari 1970 en promemoria (Stencil Fi 1970: 3) med förslag rörande huvudlinjerna i riksskatteverkets organisation. Kommittén föreslår bl. a. att riksskatteverkets gemensamma servicefunktioner sammanförs i en administrativ huvudenhet. Denna föreslås uppdelad i fyra enheter varav en för utbildning och information. Genom att samla utbildnings- och informationsverksamheten till en enhet inom riksskatteverket bör det enligt kommittén bli möjligt att intensifiera planeringen och samordningen på området. Enheten skall bl. a. svara för informationsteknisk utformning av anvisningar och annat material samt spridning av intern och extern information.

Proposition om riksskatteverkets organisation avses bli framlagd för 1970 års vårriksdag.

Informationsutredningen har i oktober 1969 avgivit betänkandet »Vidgad samhällsinformation» (SOU 1969: 48). Utredningen konstaterar att det allmännas insatser i det moderna samhället tenderar att öka. Om ett sådant samhälle skall kunna fungera väl måste också dess medborgare känna till vilka förmåner som det allmänna kan erbjuda och vilka anspråk som kan ställas på den enskilde medborgaren. Utredningen finner uppenbart, att allmänhetens kunskaper om de förmåner som samhället erbjuder ibland varit så begränsade, att avsikterna med olika reformer inte kunnat till alla delar förverkligas. Likaså har brister i informationen om medborgarnas skyldigheter lett till att enskilda personer på grund av okunnighet försummat att iaktta vad ålagts dem. Vid sidan av utbildningsväsendet är nyhetsmedia den viktigaste kanalen för en samhällsinformation som stärker medborgarnas möjligheter att delta i den demokratiska beslutsprocessen och ger dem en fortlöpande information både om dagsaktuella beslut och samhälls-

verksamheten på längre sikt. Utredningen lämnar sitt erkännande åt det sätt på vilket pressen, radion och televisionen fyllt och fyller sin uppgift i samhällsinformationens och samhällsbevakningens tjänst. Den pekar också på det förbättrade läge för samhällsinformationen som bör bli en följd av televisionens och radions ökade sändningsmöjligheter. Utredningen understryker nödvändigheten av att såväl de direkta och personliga kontaktåtgärderna som de indirekta, i form av t. ex. masskommunikation, samspelar med de åtgärder i övrigt som ingår i myndigheternas verksamhet. Utredningen menar dock, att myndigheterna i alltför hög grad förlitar sig på traditionell personlig kontakt utöver redaktionell information trots att indirekt kontakt med medborgare genom beställd information ofta är den effektiva och rationella kontaktformen. I många sammanhang blir informationen mer tillgänglig och användbar för den enskilde när man utnyttjar moderna mediakanaler samtidigt som samhällets kostnader för informationsgivning därigenom minskar.

Efter en granskning av de resurser som nu står till förfogande för myndigheterna inom stat, landsting eller kommuner konstaterar utredningen, att samhället i stor utsträckning saknar den expertis och den erfarenhet som behövs för en systematisk och effektiv kontaktverksamhet genom information i massmedia och andra media.

Samhället bör som hittills utnyttja existerande konsultföretag på marknads- och mediaområdet. Både för det interna arbetet hos myndigheterna och för den externa kontakten med konsultbyråer och media behöver emellertid samhället en egen stab av väl skolade och erfarna informations- eller kommunikationsexperten med ingående kännedom om de specifika regler som gäller för samhällets aktiviteter och målsättning.

Genom enkäter och andra förfrågningar har utredningen sökt utröna såväl omfattningen av som medelstillelningen för den hittillsvarande informationen inom olika myndigheter. Utredningens sammanställning och bedömning av de inkomna uppgifterna visar att önskemålen om framtida årliga informationsanslag översteg den för budgetåret 1968/69 beräknade medelsförbrukningen, ca 38 mkr., med drygt 100 mkr. och sammanlagt slutade på ca 143 mkr. Även om anslagen för information ökat under de senaste åren, så finner utredningen det omöjligt att med nuvarande anslag i rimlig utsträckning tillgodose medborgarnas behov av samhällsinformation. Utredningen föreslår därför, att medel för viss kontaktverksamhet anvisas som ett reservationsanslag att disponeras av Kungl. Maj:t efter myndigheters äskande. För budgetåret 1970/71 föreslås ett anslag av 30 mkr. och för budgetåret 1971/72 50 mkr. Dessa medel bör ställas till förfogande för ett antal statliga myndigheter med särskilt angelägna informationsbehov inom de närmaste åren.

Utredningen skiljer mellan olika slag av samhällsinformation, dels sådan som på ett avgörande sätt berör den enskilde medborgaren, dels sådan som

för den enskilde är av mindre betydelse men där samhällets intresse av att uppnå en viss effekt genom information är stort.

Det första slaget av samhällsinformation avser information om rättigheter och skyldigheter samt om beslut och samhällsåtgärder i övrigt som varje berörd medborgare bör känna till. Som exempel på sådan information nämner utredningen bl. a. skyldighet att avge deklaration. För denna typ av information anser utredningen att kravet på samhället skall ställas högt och principen bör vara att alla berörda medborgare skall ges likvärdig information.

Personalkategorier med speciella kunskaper och erfarenheter i informationsfrågor kan inte kontinuerligt sysselsättas hos de särskilda myndigheterna. Utredningen förutsätter, att myndigheterna skall såsom hittills kunna köpa kreativa tjänster på den öppna marknaden. Emellertid finner utredningen lönsamt och från effektsynpunkt lämpligt att ett offentligt centralt organ upprättas för service och rådgivning i myndigheternas kontaktverksamhet. Utredningen föreslår därför att ett sådant centralt rådgivningsorgan bildas i form av ett statligt aktiebolag. Detta konsultbolag skall genom högt kvalificerade konsulter bistå med rådgivning i planeringssammanhang och vidare kunna ge viss administrativ service inom informationsområdet.

Informationsutredningens betänkande är efter remissbehandling f. n. föremål för Kungl. Maj:ts prövning.

Som ett led i strävandena att förbättra personalsituationen på landskontoren föreslås i årets statsverksproposition inrättandet av ca 150 nya tjänster, främst på taxeringssektionerna och prövningsnämndskanslierna.

Motivering

I: 777 och II: 912

I den debatt som för närvarande pågår beträffande deklara-tions- och skattemoral betonas ofta de krav som ställs på samhället att mera effektivt bevaka att gällande bestämmelser efterföljs. Vid sidan härav bör emellertid starkt understrykas samhällets skyldighet att genom information vidga medborgarnas kunskaper och insikter i skattefrågor. Samhällets uppgift bör i första hand vara att hjälpa. Ett led i denna strävan skulle vara att i större utsträckning utnyttja massmedia för att informera om sättet att deklarerat. Genom tillkomsten av TV 2 har ökade möjligheter ställts till förfogande för information i angelägna frågor. Genom att utnyttja TV för en deklara-tionskurs skulle man på ett mycket effektivt sätt kunna nå fram med informa-tion direkt till den enskilde medborgaren. Dessutom borde alla deklara-tionsskyldiga tillställas en kort klarläggande informationsskrift om grun-derna för uppgörande av deklarationer.

Genom bättre upplysning och effektivare information, framför allt i TV, skulle insikterna i deklarationsförfarandet väsentligt kunna vidgas. Antalet felaktiga deklARATIONER skulle minska och taxeringsarbetet skulle underlättas.

II: 178

Skattemyndigheterna borde speciellt veckorna före den 15 februari kunna genom särskilda åtgärder erbjuda en god upplysningsservice till allmänheten, särskilt som den stora arbetsbelastningen på i varje fall taxeringsorganen sätter in först efter nämnda tidpunkt. Därigenom skulle behovet av den service, som de många tillfälliga och ofta inkompetenta deklarationsbyråerna ger, reduceras och besvären med rättelser av på detta sätt tillkomna, bristfälliga eller oriktiga deklARATIONER med sannolikhet starkt minska. Detta skulle självfallet innebära en lättnad för taxeringsmyndigheterna.

Bestämmelserna om skyldighet för vissa funktionärer inom taxeringsmyndigheterna att lämna upplysningar fungerar tydligen inte, varför allmänheten i stor utsträckning söker sig till andra upplysningsställen. Detta medför extra arbete för taxeringspersonal med granskning av felaktiga deklARATIONER. Invändningen att personalen inom taxeringsorganisationen inte räcker till för en koncentrerad, särskild upplysningsservice väger ganska lätt.

En av anledningarna till att behovet av upplysningar i deklarationsfrågor är så stort är svårigheten för den stora allmänheten att få kontakt med vederbörande taxeringsnämndsordförande eller taxeringsassistent. Man vet inte vilka dessa personer är och var de träffas. I de små kommunerna, där alla känner varandra, är det naturligtvis lättare, men det är tydligen sämre ställt med kontaktvägarna i de större kommunerna. Att få en upplysning per telefon från skattemyndigheterna i Stockholm är vanligen omöjligt på grund av att telefonväxlarna är blockerade av ingående samtal.

Risken för att jäv skulle kunna uppstå, om man ägnade mer tid åt upplysning från skattemyndigheternas sida, finns redan nu på grund av myndigheternas upplysningsskyldighet enligt taxeringsförordningen. Synpunkten att jävsfrågor skulle kunna uppstå är överdriven. Det är inte lämpligt att inrätta statliga deklarationsbyråer, som skulle skriva ut deklARATIONER åt allmänheten mot betalning och därmed binda vederbörande funktionär i ett ställningstagande. Inte heller är det lämpligt med statlig auktorisation av enskilda deklarationsbyråer. Man bör söka åstadkomma en tillfälligt förbättrad upplysningsservice genom skattemyndigheterna. Man bör på ett lätt och vederhäftigt sätt kunna få besked om lagändringar, innebörden av lagtermer på skatteområdet osv. Svårare tviste- och tolkningsfrågor skulle inte komma i fråga.

Enligt principbeslut av riksdagen skall den centrala skatteförvaltningen

omorganiseras den 1 januari 1971 genom tillkomsten av riksskatteverket. För allmänheten är vederhäftig och snabb information i skattefrågor ytterst angelägen, särskilt så länge problemet med definitiv källskatt inte är löst. Detta behov bör därför beaktas vid omorganisationen.

Utskottet

I de förevarande motionerna framställs yrkanden syftande till en ökad samhällelig information i skattefrågor. Motionärerna i motionerna I: 777 och II: 912 framför önskemål om en förbättrad information genom radio och television, medan motionären i motionen II: 178 yrkar förbättrad upplysningsservice genom skattemyndigheternas försorg och anser att motionen bör överlämnas till riksskatteverkskommittén för beaktande vid omorganisationen av det nya riksskatteverket.

Utskottet kan instämma i syftet med motionerna. Det måste med hänsyn till det komplicerade skattesystem vi numera har vara av största vikt inte bara för allmänheten utan också för taxeringsmyndigheter och skattedomstolar att man på allt sätt underlättar deklaraionsarbetet för de skattskyldiga. Med tillfredsställelse måste konstateras att på senare år genom offentliga och privata initiativ en rad åtgärder vidtagits för att ge allmänheten bättre information i skattefrågor. Ännu torde emellertid åtskilligt behöva göras. Skattestrafflagutredningen har i sitt betänkande »Skattebrotten» (SOU 1969: 42) redovisat resultatet av en undersökning avseende 1966 års taxering som enligt utskottets uppfattning är ett uttryck för de svårigheter upprättandet av en deklaraion i allmänhet bereder de skattskyldiga. Av undersökningen, som begränsats till att avse den statliga taxeringen, framgår att 37 % av samtliga deklaraioner eller drygt var tredje deklaraion ändrats av taxeringsnämnderna och att inte mindre än 625 800 av sammanlagt 4 554 300 inkomsttagare fått sina deklaraioner ändrade till egen fördel.

Skattestrafflagutredningen föreslår i sitt betänkande väsentligt hårdare straff för skattefusk än de som nu gäller. Utredningens förslag har i huvudsak tillstyrkts av de flesta remissinstanserna och proposition i ämnet är aviserad till vårriksdagen.

En skärpning av straffen för skattefusk leder enligt utskottets mening till ett ökat statligt engagemang i informationsfrågan. 1969 års höstriksdag har antagit ett principförslag om inrättandet fr. o. m. den 1 januari 1971 av ett riksskatteverk för den centrala ledningen av beskattnings-, uppboräds- och folkbokföringsväsendet. Riksskatteverkskommittén, som har till uppgift att framlägga förslag om riksskatteverkets organisation och i övrigt förbereda omorganisationen av den centrala skatteförvaltningen, har förordat (Stencil Fi 1970: 3) att riksskatteverkets gemensamma servicefunktioner skall sammanföras i en administrativ huvudenhet som skall

vara uppdelad i fyra enheter, varav en för utbildning och information. Denna enhet skall bl. a. svara för informationsteknisk utformning av anvisningar och annat material samt för spridning av intern och extern information. Därmed blir det enligt kommitténs mening möjligt att intensifiera planeringen och samordningen på området.

I detta sammanhang bör uppmärksammas informationsutredningens i oktober 1969 framlagda betänkande »Vidgad samhällsinformation» (SOU 1969:48). Utredningen konstaterar att brister i informationen lett till begränsade kunskaper hos allmänheten om samhällsliga förmåner och skyldigheter. Vidare understryks nödvändigheten av att såväl de direkta och personliga kontaktåtgärderna som de indirekta, i form av masskommunikation, samspelar med de åtgärder i övrigt som ingår i myndigheternas verksamhet. Enligt utredningens mening förlitar sig myndigheterna i alltför hög grad på traditionell personlig kontakt i stället för på indirekt kontakt genom beställd information. Utredningen menar att informationen i många sammanhang blir mer tillgänglig och användbar för den enskilde när man utnyttjar moderna mediakanaler, samtidigt som samhällets kostnader för informationen därigenom minskas.

Beträffande sådan samhällsinformation som på ett avgörande sätt berör den enskilde medborgaren — utredningen nämner här som exempel bl. a. skyldigheten att avge deklaration — anser utredningen att kravet på samhället skall ställas högt och att principen bör vara att alla medborgare skall ges likvärdig information. Utredningen konstaterar vidare att samhället i stor utsträckning saknar den expertis och den erfarenhet som behövs för en systematisk och effektiv kontaktverksamhet genom information i massmedia och andra media. Existerande konsultföretag på marknads- och mediaområdet bör liksom hittills utnyttjas men därutöver bör ett offentligt centralt organ upprättas för service och rådgivning i myndigheternas verksamhet.

Utskottet kan ansluta sig till de av utredningen och av motionärerna framförda synpunkterna och vill avslutningsvis — med hänsyn till att vårriksdagen har att fatta beslut om stora och genomgripande skattereformer — uttala den förhoppningen att allmänheten så snabbt som möjligt informeras om innehållet i och innebörden av den nya lagstiftningen.

Med det anförda anser utskottet sig ha besvarat yrkandena i motionerna.

Med hänvisning till det anförda hemställer utskottet

att riksdagen avslår

1) motionerna I: 777 och II: 912

2) motionen II: 178.

Stockholm den 10 mars 1970

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande

från f ö r s t a kammaren: herrar John Ericsson (s), fröken Ranmark (s), herrar Tistad (fp), Wärnberg (s), Sundin (cp), Tage Johansson (s), Levin (fp), Gösta Jacobsson (m), Arne Pettersson (s) och Karl Pettersson (m); samt

från a n d r a kammaren: herrar Brandt (s), Engkvist (s), fru Holmqvist (s), herrar Vigelsbo (cp), Kristenson (s), Carlstein (s), Eriksson i Bäckmora (cp), Hammarsten (s), Larsson i Umeå (fp) och Enarsson (m).